

פקודי חט"ז שיחה ג'

תכלית הכוונה הוא חיבור בלי גבול - השראת השכינה - וגבול - פקודי בחינת מנין וגבול. עיקר הדירה הוא בנש"י, ולכן התחלת הספר הוא "להודיע חיבתן", אך כדי שהדירה תהיה באופן דבלי גבול הוא עי"ז שהעולם אינו מסתיר, ועד "בהעלות הארון" - דירה גם במקום שאין אלוקות בגילוי.

בסיום פרשתנו נאמר: "כי ענן ה' על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית ישראל בכל מסעיהם". ולכאורה קשה מה נוגע כאן סדר המסעות. ובפרט על פי חז"ל ש"ויקרא אל משה" הוא המשך לפסוק שלפני זה "ולא יכול משה לבוא אל אוהל מועד כי שכן גו" ואם כן מדוע מפסיקה התורה בענין המסעות?

ויוכן בהקדים הביאור בהתחלת ספר שמות שהרי נעוץ תחילתן בסופן. דלכאורה ספר שמות ענינה הוא גאולה - בלי גבול, והתחלתה הוא בענין שמות ומנין - גבול. ועל דרך זה בסוף הספר, שהשראת אור אין סוף במשכן עד ש"ולא יכול משה לבוא גו" - בלי גבול, נמצא בפרשת פקודי שהוא ענין המנין - גבול. והביאור בזה: התכלית היא שיהיה דירה לעצמותו בתחתונים, חיבור גבול ובלי גבול.

והנה עיקר הדירה היא בנשמות ישראל, ורק כדי שהדירה בנשמות ישראל יהיה באופן של בלי גבול בגילוי הרי זה על ידי שהדירה היא בתחתונים, שגם הגבול דהתחתון אינו מסתיר. ולכן התחלת הספר הוא בשמות בני ישראל, "להודיע חיבתן", כי עיקר הדירה היא בישראל כנ"ל. וסיום הספר הוא בהשראת השכינה במשכן - בדברים גשמיים, שזהו ה"סוף" והגילוי דהדירה בתחתונים.

וזוהו שסיום הסדרה היא "ובהעלות הארון גו", כי התכלית היא עשיית הדירה במקום שאין בו אלוקות בגילוי, שהמשכן נותן כח להמשיך קדושה "בכל מסעיהם".

וזוהו הקשר ל"ויקרא אל משה" - עבודת הקרבנות - דענין הקרבן הוא ההעלאה דהבהמה הגשמית גופא (דלא כהמשכן שענינה המשכה מלמעלה).

וההוראה: גם כשהאדם נמצא בחושך הגלות צריך לדעת ש"מה' מצעדי גבר כוננו", כדי להמשיך קדושה "בכל מסעיהם", ועל ידי זה "בהעלות הענן" שעל ידי עבודה זו מגיעים למעלה מהענן וממשיכים זאת בהחניה הבאה.